

Predikan av Solveig Högberg - Apostladagen 2022-07-17 i Norrmalmskyrkan

Jes 6:1-8

1 Petr 2:4-10

Matt 16:13-20

Psalm 40:6-12

Sänd mig

Inledning

Men tanke på dagens tema "Sänd mig" har jag funderat över hur mycket garantier vi skulle behöva kring sammanhang, uppdragets art, innehåll och målsättning för att vi ska våga säga "Sänd mig". Eller är det så att vi förbehållslöst vågar kasta oss ut i det okända?

Att jag funderar så har att göra med att jag tänker att dessa bibeltexter inte bara handlar om något som hände en gång för länge sedan och som vi nu får påminnas om. Utan det är också berättelser som handlar om dig och mig.

I dagens bibeltexter möter vi tre olika situationer som beskriver bakgrunden till att några bibliska personer vågade säga "Sänd mig".

Det visar att det svar som de gav skedde i ett bestämt sammanhang.

Inte heller vi kan plötsligt utan tanke på situationen eller sammanhanget bara rakt ut i tomma intet ha anledning att utbrista "Sänd mig".

"Sänd mig" är ett svar! Då behövs en fråga, en utmaning eller en uppmaning.

I Sänd mig

Vi har hört berättelsen i Gamla Testamentet om hur Jesaja blir kallad och så småningom svarar "sänd mig".

Jesaja fick möta Gud på ett alldeles fantastiskt sätt.

Genom det mötet har vi fått en mönsterberättelse.

Så här kan det gå till att möta Gud och få ett uppdrag!

Men det är inte så här det går till för alla.

Det är inte heller så här det går till vid alla tillfällen.

Ser vi lite djupare så kan vi se att det ändå finns ett mönster som är ganska ofta återkommande när Gud kallar.

Genom en syn fick Jesaja se Herren och änglar runt honom. Han fick höra änglarna sjunga en lovsång. Han fick bli berörd. Det var alldeles speciellt!

Mönstret handlar om att vi på något sätt blir uppmärksammade på Gud och hans helighet.

Gud har sitt alldeles särskilda sätt att visa sig för varje människa i varje aktuell situation.

Kanske är det inte så lätt för oss att känna igen oss i berättelsen om att Gud skulle komma till oss som en ängel. Men jag vet att även idag finns de som kan berätta om änglabesök.

Men dessvärre är det kanske inte heller så lätt för oss att känna igen när vi får andra besök av Gud. Det finns så mycket störningar, kanske har vi inte heller alltid rätt våglängd inställd, för att använda en bild.

Frågan är om vi lever med den verklighetsuppfattningen att Gud skulle kunna komma och besöka oss på ett eller annat sätt?

Lever vi med den förväntan att han ska göra det?

Förutom att Gud alltid är nära oss och håller oss i handen så är jag övertygad om att du och jag både då och då får konkreta besök av Gud, men jag är lika övertygad om att vi inte alltid känner igen honom i det som sker.

Kanske kallar vi det tillfälligheter eller slumpen eller något annat, när det i själva verket är Gud som visar sig för oss, när han på något sätt kommer oss nära för att kalla oss och leda oss, för att tala allvar eller för att uppmuntra.

När Jesajas på detta sätt mötte Gud ser han sin egen orenhet.

Det är den andra delen av mönstret.

Vid ett genuint Gudsmöte så ser vi vår egen litenhet och otillräcklighet.

Jag tror att vi alla vid någon form av Guds möte har tänkt ”inte kan väl jag”.

Men Gud förkastar inte Jesaja för att han tycker att han är oren och otillräcklig. Gud förkastar inte heller oss.

Vårt problem är nog oftare att vi stannar med att konstatera att ”inte kan jag”. Så ställer vi oss vid sidan av Guds fortsatta handlande.

I samma stund som Jesaja erkänner att han vet om hur det står till med honom så blir han vidrörd, renad och försonad.

Det är den tredje delen av mönstret.

När vi erkänner och inte försöker dölja hur det står till med oss så blir vi förlåtna och återupprättade, då när vi vågar fortsätta att stå i en öppen relation till Gud.

Problemet är alltså inte att erkänna sin litenhet och oförmåga, problemet är om detta erkännande får till följd att vi ser mer på oss själva än på Gud.

Om vi inte vågar lyfta blicken från oss själva kan vi inte bli renade och försonade.

*Först när allt detta har skett så talar Gud med Jesaja.
Då frågar han "Vem ska jag sända och vem vill vara vår budbärare?"*

Det är den fjärde delen av mönstret.

Uppdraget kommer först när det finns en möjlighet att utföra det.

Möjligheten finns när vi lever i en nära relation till Gud och inte längre försöker dölja våra brister. Då handlar det inte längre om att "inte kan jag", "inte är jag värdig". Då handlar det mer om att "allt förmår jag i honom som ger mig kraft".

Då kunde Jesaja frimodigt svara: "Jag vill, sänd mig!"

Så får detta vara den femte delen av mönstret.

Nu finns möjligheten att ställa sig till förfogande, det finns en möjligheten också för oss att säga "Här är jag, sänd mig!"

På detta sätt kan vi se att det här är inte bara en mönsterberättelse. Det är också en identifikationsberättelse. Vi kan identifiera oss med det som hände, vi kan känna igen oss i berättelsen.

Min rektor på Överås, när jag utbildade mig till pastor, Thorvald Källstad, hade en tes som jag försöker leva efter.

Han sa att när vi kan känna igen oss i en bibelberättelse så har vi rätt att förvänta att det som hände senare i berättelsen också kan hända oss.

När vi känner igen oss i Jesajas litenhet och orenhet, så har vi rätt att förvänta att som Jesaja fick uppleva att Gud renade honom och använde honom, kan Gud rena oss och använda oss.

Jesaja förkastades inte av Gud, trots sina protester, inte heller vi blir utkastade från gemenskapen med Gud, trots våra erkännanden.

II Du är utvald

I Episteltexten så hörde vi om vad som händer med den som ställt sig till förfogande.

Där berättas om att den kristna gemenskapen byggs upp av människor som har kallats av Gud.

Så använder Petrus flera olika bilder för att beskriva detta. Han talar om:

- ett andligt husbygge
- levande stenar
- ett heligt prästerskap
- ett utvalt släkte
- Guds eget folk
- det talas om kontrasten mellan att vara i mörkret och i Guds underbara ljus.

I Eugene Petersons tolkning av Bibeln ”The Message”, säger Petrus, med lite andra ord än vad vi är vana vid:

”Välkomna till den levande stenen, livets källa. Byggnadsarbetarna kastade en enda blick på den och slängd den, men Gud gav den hedersplatsen. Anmäl er som byggstenar till ett tempel som strålar av liv, ett tempel där ni får göra tjänst som heliga präster och bära fram offer, ett liv som Kristus har godkänt, till Gud. ”

”Stenen som arbetarna kastade bort har blivit en hörnsten som allt vilar på. För den som inte vill veta av den, är den:

En sten att snubbla på, ett stenblock i vägen.

De snavar och faller för att de vägrar låta sig övertygas, precis som det var förutsagt.”

För att nu undanröja alla missförstånd så handlar detta inte bara om kallelsen till pastor eller präst, när det står att vi är kallade till prästtjänst. Det gäller oss alla. Alla som tagit emot Jesus ingår i det heliga prästerskapet.

När vi tar emot vår identitet från Gud blir vi Hans folk, kungar, präster och tjänare... Vi får den stora uppgiften att stå upp för det goda och berätta om Honom i världen. Guds kungliga prästerskap.

Att vara präst handlar i det här sammanhanget om att vi får komma Gud nära, vara och leva inför Gud.

Jesaja berättade om hur han som enskild person blev kallad. Petrus berättar om hur vi tillsammans har en kallelse.

Ett tempel kan inte byggas av en sten.

Ett släkte består inte av en person.

Ett prästerskap består inte av en präst.

Det är också vi som tillsammans som har fått kallelsen.

Ett tempel talar inte och ändå förkunnar det om varför det är byggt.

Ett släktskap talar inte, men berättar ändå om var man hör hemma, vem man hör ihop med.

III Berätta om Gud

Evangelietexten berättar om Jesus särskilda uppdrag till Petrus.

Jesus frågar vem folket säger att han är och lärjungarna ger olika svar på den frågan.

Men det viktiga är inte att referera vad andra säger om Jesus, det viktiga är att själv svara på frågan ”Vem säger ni, vem säger du, att jag är?”

Det avgörande är vilket svar som ges på den frågan.

Petrus svarade att ”Du är Messias, Guds son”.

Jesus såg att det inte bara var ord som sades för att ge ett tillfredsställande svar på hans fråga. Han såg att det var ett svar som Petrus kunde ge därför att han upplevt Gud.

Vem säger du att Jesus är?

Nu blir det sådär närgånget igen.

Om vi identifierar oss med det som händer i denna text så får också vi den allvarliga och utmanande frågan.

När vi svarar så har Gud ett uppdrag som är bara vårt eget, även om det utförs i församlingsgemenskapen och med församlingsgemenskapen i ryggen när vi är ute på våra olika uppdrag.

Här kan vi se att samma mönster upprepas som Jesaja var med om:

När Jesaja och Petrus bekänner Gud och ställer sig till hans förfogande så ser Gud någon som han kan ge sitt uppdrag.

”Du är Petrus, en klippa, den klippa som jag ska bygga min kyrka på, en kyrka med sådan kraft och energi att inte ens helvetets portar kan hålla stånd mot den.”(The Message).

Den kyrkan tillhör vi! En kyrka med sådan kraft och energi att inte ens helvetets portar kan hålla stånd mot den!

Vad finns då att vara rädd för, vad skulle då kunna tysta vårt ”Sänd mig”, vad kan då hindra oss att berätta?

Varken Jesaja eller Petrus var några perfekta människor. Jesaja erkänner sig som oren. Petrus kommer lite senare, med all kraft, att förnekat att han känner Jesus. Och ändå har Gud tillit till dem.

Mönstret här är att vår historia egentligen inte betyder något, i alla fall inte i detta sammanhang, det som är av betydelse är vårt *nu* och hur vi nu har det med relationen till Gud just nu.

Avslutning

Jag började med att fråga hur mycket garantier vi behöver för att våga svara ”Sänd mig”.

Det finns många komplicerade svar på den frågan och framförallt kan vi komplicera det för oss själva.

Det behövs egentligen bara en enda garanti och det är att vi är säkra på vem som är avsändaren. Vem som kallar oss. Vem som har så mycket förtroende för oss att vi får uppdraget.

Med den garantin, att det är Gud, kan vi förbehållslöst kasta oss ut i det okända

och säga "Sänd mig".